

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf. II. 744/2009/7. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben 2010. február 15. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Végzést:

A kényszervallatás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2009. október 4. napján kihirdetett 2.B. 296/2009/9. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjazásával kapcsolatban 4 500 (Négyezeröttszáz) forint költség merült fel, amely az állam terhéen marad.

Indokolás:

A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság a rendelkező részben megjelölt ítéletében I. r. vádlottat az ellene 1 rb. társtettesként és 1 rb. tettesként elkövetett kényszervallatás büntette, valamint 1 rb. könnyű testi sértés vétsége miatt emelt vád alól, míg II. r. vádlottat az ellene 1 rb. társtettesként elkövetett kényszervallatás büntette miatt emelt vád alól felmentette. Rendelkezett az ügyben felmerült bűnügyi költségnek az állam terhéen maradásáról.

Az ítéletet a vádlottak és védőik tudomásul vették, míg az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlottak terhére, amelyet a Debreceni Fellebbviteli Főügyészség kisebb módosítással fenntartott a Bf. 445/2009/1-I. számú átiratában. Az ügyészi átirat szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt az ügyben, azonban ügyfelderítési kötelezettségének csak részben tett eleget és az általa megállapított tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés a), b), c) pontjában írt okból megalapozatlan, tovább az ítélet indokolásából sem tűnnek ki a felmentő rendelkezés indokai, így az a Be. 331. § (3) bekezdésének megsértésével született.

Kifogásolja az ügyészi átirat, hogy az elsőfokú eljárás során nem került tisztázásra a Rendőrkapitányság gépkocsijainak elhelyezése az udvaron illetve a garázsban történő napközbeni parkolási lehetőségek is gyakorlat.

Ezen túl a tényállás hiányos, illetőleg önmagával és az iratok tartalmával is ellentétes. Az ítélet tényállásából és ténybeli indokolásából hiányzik sértettek életkora illetőleg az, hogy az ő elszámoltatásukkor egészen 2009. április 29. napjáig fiatalok voltak. Nem tartalmazza a tényállás a rendőrségi épület pontos címét.

A fellebbezés szerint a vádlottak és a tanúk vallomásából is következik, hogy a rendőrségi előállítását követően I. és II. r. vádlott elszállította, lakásán jelenlétében házkutatást tartottak, majd keresésére mentek és őket ismét együtt visszaszállították a rendőrkapitányságra, amiből az következik, hogy mindkét vádlott hosszabb ideig foglalkozott további rendőrökkel együtt a sértettekkel. Azért is hiányos a tényállás, mert a fiatalok sértettek érdekében eljáró gyámhivatali dolgozó vonatkozásában nem rögzíti, hogy meddig volt jelen a fiatalok érdekében.

Az indokolási kötelezettség megsértését látja a fellebbezés indokolása abban, hogy csupán azt tartalmazza az ítélet a 8. oldalon, hogy a sértettek vallomása azért sem fogadható el, mert az általuk a garázsban állított történéseket nem láthatták úgy, ahogyan azt előadták. A sértettek által előadott bántalmazási mód, nem tekinthető életszerűtlennek, mindamellett, hogy a gépkocsi garázsba történő beállása vagy az udvaron való maradása is felderítetlen. Ugyancsak nem tartja elfogadhatónak az indokolás 9. oldalának második bekezdésében szereplő okfejtést valamint tanúk által a számítógép működéséről tett vallomást. Nem rögzíti a tényállás, hogy pontosan melyik helyiségben volt az elszámoltatás, illetőleg a vallomástétel alkalmával és ezen helyiségből milyen rálátási és észlelési lehetősége volt. Hiányos az ítélet indokolása abban is, hogy tanú vallomásánál nem rögzíti, hogy a vádlottak, mely állításait támasztja alá a tanú. Az ítélet 10. oldala második bekezdésében az elszámoltatási jegyzőkönyv, a házkutatási jegyzőkönyv valamint tanú és tanú kihallgatási jegyzőkönyveinek lényeges időpontjaiból is arra vont következtetést a bíróság, hogy a sértettek állításai különösen a cellába történő bezárása nem helytálló, azonban az említett időpontok idézése mellett, hogy ellentmondásos az iratokkal is ellentétes. Ezek a jegyzőkönyvek az azokban rögzített időpontok alapján a vádlottak védekezését nem zárják ki, de a sértettek tanúvallomásait sem cáfolják, így a sértettek szavahihetlenségével kapcsolatos következtetést ezek alapján levonni nem lehet.

Mindemellett az elsőfokú bíróság nem volt figyelemmel a bizonyítékok értékelése során sértettek szüleinek tanúvallomásaira, amely a sértettek vallomásaival csaknem egybehangzóan támasztják alá a bántalmazás megtörténtét. Mindezek alapján indítványozta a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és új megismételt eljárás lefolytatására utasítását.

A vádlottak terhére bejelentett fellebbezés nem alapos.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdés alapján eljárva a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Az ítélet tényállásának megalapozottságára valamint az egyéb rendelkezésekre vonatkozó megállapításokat a másodfokú bíróság arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az első fokon eljáró bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el az ügyben, a szükséges bizonyítást felvette, és ügyfelderítési kötelezettségének alapvetően eleget tett. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azonban kis mértékben megalapozatlan a Be. 351. § (2) bekezdés a) pontja alapján. A megalapozatlanság azonban a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján kiküszöbölhető a tényállás kiegészítésével illetve helyesbítésével.

A másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következőkkel egészíti ki:

sértett tanú született, míg tanú napján mindketten fiatalkorúak voltak.

A Rendőrkapitányság címe: szám.

sértettek tanúkénti kihallgatására tanú családgondozó foglalkozású alkalmazottja, mint törvényes képviselő jelenlétében valósult meg.

sértett kihallgatása során a Rendőrkapitányság épületében dolgozott tanú. A tanú a bűnügyi technikai részlegen, egy helyiségben dolgozott, amely helyiség a folyosóról nyílik és a többi helyiség innen érhető el. A helyiségben a délelőtti folyamán történő munkavégzése során oda belépett vádlott, tanú, valamint sértett. Ők átmentek a szomszédos szobába, amelyet egy eltakart üvegfal választ el a helyiség teljes hosszában. elszámoltatása rövid ideig történt, majd egy pár perc múlva mind a négyen kijöttek és elhagyták a helyiséget. sértetten ekkor sérülés még nem volt.

Az így megállapított tényállás már mindenben megalapozott és a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a helyesbített, illetve kiegészített tényállás alapján bírálta felül a Be. 352. § (2) bekezdése alapján.

A sértettek életkora, a Rendőrkapitányság címe, a nyomozási iratokból egyértelműen megállapítható volt, azt a jegyzőkönyvek tartalmazzák. Az elsőfokú bíróság által aggálytalanként elfogadott tanú valamint tanú vallomása alapján egyértelműen rögzíthető volt a sértettek elszámoltatásakor és tanúkénti kihallgatásakor az ő szerepük és rálátásuk az eseményekre.

Szükséges megjegyezni, hogy az ügyészség által megalapozatlansági hibaként rótt tényállási hiányosságok, így a sértettek életkorának nem megfelelő rögzítése, a rendőrkapitányság címének fel nem tüntetése valamint és tartózkodási helye és ideje az események időpontjában a vádirati tényállásban sem kerültek feltüntetésre.

Megállapítható volt továbbá, hogy a konkrét vádbeli események időpontjában a vádlottak gépkocsival történő beállása a rendőrkapitányság udvarára az ítélet 6. oldal harmadik bekezdésében rögzítve van, és ehhez kapcsolódóan a bizonyítékok helytálló és bírói gyakorlatnak megfelelő értékelésével van rögzítve az ítélet 8. oldal második bekezdésében az, hogy a bíróság elfogadta a vádlottak azon védekezését, mely szerint a vádbeli napon is a megszokásoknak megfelelően a kapitányság udvarára álltak a gépkocsival és nem a

garázsba, és így a garázsban történő bántalmazás nem is valósulhatott meg, amely védekezést a bíróság a mérlegelésből kitűnően elfogadott.

Szükséges megjegyezni azt is, hogy a bíróság által megállapított tényállásból megállapítható, hogy a vádlottak tanút a vádbeli napon az iskolából a rendőrkapitányra előállították, majd a rendőrkapitányság épületéből őt elszállították, lakásában jelenlétében házkutatást tartottak, majd lakására is mentek, őt találták meg, majd őket újra a rendőrkapitányságra szállították. Az ítéleti tényállás tehát a vádbeli tényálláshoz képest jóval részletesebben tartalmazza az eseményeket, és bár pontos időpontokat az első fokon eljáró bíróság nem tudott ítéleti aggálytalansággal megállapítani, az kétségtelenül megállapítható, hogy a két vádlott a sértettekkel viszonylag hosszabb ideig foglalkozott a vádbeli napon. Éppen ezért ennek külön rögzítésére a tényállásban a felülbírálat során nem volt szükség.

A fellebbviteli főügyészség átirata a sértettek elszámoltatásának és kihallgatásának időpontjaira nézve az első fokon eljáró bíróság mérlegelési tevékenységét támadja, ami azonban a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló jegyzőkönyveket, jelentéseket, az azokban rögzített időpontokat valamint a sértettek vallomásaiban szereplő időpontokat vetette egybe, s ennek alapján állapította meg a tényállást, így azt is, hogy pontos időpontok nem rögzíthetők. Értékelte azt a körülményt is, hogy a rendőrségi kihallgatási jegyzőkönyvek időpontjai az eljárás során bizonytalannak voltak tekinthetők, ami valóban utalhat az adott esetben a vádlottak felületes munkavégzésére, azonban ebből a tényből a vád tárgyává tett cselekmények tekintetében a bűnösségre következtetni nem lehetséges. Sokkal valószínűbbnek is tűnne a kényszervallatás bűncselekmény elkövetése esetén az alakilag teljesen szabályos jegyzőkönyvek utólagos elkészítése.

Megemlíthető, hogy a dr. rendőr alezredes, kapitányságvezető által a parancsnoki vizsgálat megállapításairól készített 114/3/2008. ált. feljegyzés (nyomozási irat 47-49. oldal) ugyancsak állapította meg szabályszegéseket és szakszerűtlenséget a jegyzőkönyvvezetése kapcsán, amelyben megállapította, hogy a kihallgatások pontos időpontja nem állapítható meg az elnagyolt jegyzőkönyvek miatt. Az elsőfokú bíróság által azonban ez a körülmény is lényegében értékelésre került, így ebből a bűnösségre következtetni nem lehet, illetőleg ezen körülmény újra mérlegelésére sincs lehetőség a büntetőeljárásban.

Helyesen utalt arra a fellebbviteli főügyészség az átiratában, hogy tanú kapcsán nem rögzítette a tényállás, hogy ő melyik helyiségben volt az elszámoltatás illetőleg meghallgatása alkalmával, azonban az aggálytalan vallomásából ez pontosan rekonstruálható volt, így az is, hogy egy olyan helyiségben volt ő ez idő alatt, ami egy üvegfallal volt elválasztva. Ezért helyes az elsőfokú bíróságnak a megállapítása abban, hogy a vallomása a vádlottak vallomását támasztotta alá.

Helyesen hivatkozott arra is az ügyészség az átiratában, hogy nem részletezte az elsőfokú bíróság, hogy tanú vallomása miben támasztotta alá a vádlottak vallomását, azonban megállapítható, hogy az ő vallomását is elfogadta. A tanú vallomásából kiderült, hogy és az ő jelenlétében hallgatták meg a vádlottak. A tanú elmondta, hogy felszabadultan

viselkedett, kihallgatása nem tartott túl sokáig, ő nyugodtan válaszolt a feltett kérdésekre, és korábbi rendőrségi tapasztalataival ellentétben ő még csak feszült sem volt. sérülés nyomát nem látta és sem panaszkodott neki ilyenről.

kihallgatása ugyancsak rövid ideig tartott, s az ő esetében sem merült fel a tanúban az, hogy őt előzőleg bántották volna a rendőrök, sérülést rajta sem észlelt.

Helyesen mutatott rá a fellebbviteli főügyészség arra, hogy bizonyítékok értékelése során és sértettek szüleinek tanúvallomásaira az elsőfokú bíróság nem volt figyelemmel, azonban ők az eseményeknek közvetlen észlelői nem voltak, és az elsőfokú bíróság által részletezett ellentmondásokat a sértettek vallomásaiban az ő vallomásuk sem alkalmas feloldani.

A másodfokon eljáró ítélőtábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége összességében logikus és okszerű. A mérlegelés újragondolására a másodfokú eljárásban sem lehetőség, sem indok nincsen, de ez hatályon kívül helyezést sem eredményezhet.

Az elsőfokú bíróság indokolási tevékenységének kisebb hiányosságai alapján sem vonható le olyan következtetés, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan lenne a Be. 373. § (1) bekezdés III. pont a) pontja alapján.

Mindezek alapján az ítélőtábla a Be. 371. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, mert a bejelentett fellebbezés alaptalan, az ítéletet nem kell hatályon kívül helyezni, illetőleg nem kell megváltoztatni. A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú bíróság.

Debrecen, 2010. február 15.

Dr. Kardos Sándor sk.
a tanács elnöke

Dr. Elek Balázs sk.
tanács tagja, előadó

. Gömöri Olivér sk.
a tanács tagja

Záradék: A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2.B.296/2009/9. számú ítélete a Debreceni Ítélőtábla Bf. II. 744/2009/7. számú végzésével 2010. február 15. napján jogerős.

Debrecen, 2010. február 15.

Dr. Kardos Sándor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő

